

Yhteisessä maailmassa

EM

Elämme yhteisessä maailmassa joten meidän pitäisi oppia elämään yhdessä, sopimaan riitamme, sietämään erilaisuutta ja etsiä yhteistä hyvää. Siitä huolimatta juuri mikään ei ole niin vaikeaa kuin eläminen rauhassa ilman kärsimystä ja kuolemaa.

Maailmassa on sodittu niin kauan kuin ihmisiä on ollut olemassa. Raamatussa kerrotaan että jo toisessa ihmiskupolvenesssa tehdään veljesmurha. (Kain ja Abel).

Pasifismi ja militarismi ovat kaksi ääripäätä jotka suhtautuvat sotimiseen omilla tavoillaan. Pasifistin mielestä väkivalta ja voimakeinot ovat väärin eikä niitä saisi koskaan käyttää. Militaristi taas ihannoin ja haluaa käyttää sotilaallisia toimia ja järjestelmiä.

Vanhan testamentin lukija yllättyy kirjan väkivaltaisuudesta. Jumalan kansa ottaa vähän väliä yhteen viholliskansojen kanssa, eikä Jumala edes sääli surmattuja. Kuva Vanhasta testamentista sotaa ihannoivana kirjana on yksipuolinen. Teoksen tarkoitus on antaa ihmisille ajatus ettei turvallisuutta voi rakentaa aseiden varaan. Tämä ajatus näkyy esim: Daavidista ja Goljatista: pieni poika kukistaa aseistetun jättiläisen. Jeesus edusti radikaalia pasifismia. Hän kielsi voimakeinojen käytön ja olla tekemästä vastarintaa pahalle. Rauha oli Jeesuksen julistama Jumalan valtakunnan peruspilari.

Voiko sota olla oikeutettua?

300-luvulla kirkon piireissä syntyi oppi oikeutetusta sodasta, jonka mukaan on olemassa kriteerit siitä, milloin aseeseen saa tarttua. Periytyvä oppi kertoo että sota on oikeutettua vain jos seuraavat kriteerit täyttyvät:

1. Sota edistää oikeutettua asiaa esimerkiksi itsepuolustusta
2. Sotaa johtaa laillinen esivalta
3. Aseisiin turvautuminen on viimeinen keino. Ensin on yritetty ratkaista konfliktit rauhanomaisin keinoin
4. Sodan avulla voidaan ehkäistä inhimillistä kärsimystä
5. Sota on mittasuhteiltaan järkevä: sillä saavutetaan enemmän hyötyä kuin aiheutetaan vahinkoa
6. Sotaa käydään oikeudenmukaisin keinoin. Tarpeeton uhoaminen on kielletty.

Nykyään nämä kriteerit ovat todettu hyödyttömiksi eikä niitä sen vuoksi edes yritetä käyttää. Kun ydinaseet yleistyivät mikään sota ei voi olla mittasuhteiltaan järkevä.

Armeija

Jokaisella Suomen kansalaisella on yleinen velvollisuus puolustaa isänmaataan. Tämän lisäksi erityisesti suomalaisia miehiä koskee vielä erikseen asevelvollisuus, eli varusmiespalveluksen suoritus (intti/armeija), kertausharjoitukset sekä sodan syttyessä palvelusta puolustusvoimissa. Tietysti naisetkin saavat suorittaa varusmiespalveluksen. Asevelvollisuuden voi suorittaa myös siviilipalveluksena mikäli vakavat omantunnon syyt estävät aseellisen palveluksen. Silti sodan aikana siviilipalveluksen suorittava voidaan määrätä aseelliseen palvelukseen. Jos joku kieltäytyy siviilipalveluksesta tai asepalveluksesta hänet tuomitaan vankeuteen. Asepalvelus kestää noin 180 päivää ja siviilipalvelus 395. Erikois- ja esimiestehtäviin koulutettavilla palvelus kestää 270 tai 362 päivää. Noin puolet varusmiehistä suorittavat 180 päivän asepalveluksen

Kirkko ja rauhantyö

Suomen evankelis-luterilainen kirkko aktivoitui rauhantyössä 1970-luvulla. Leimaa-antavaa 1970 - 80-lukujen rauhantyölle oli kylmä sota ja siihen liittynyt ydinsodan uhka. Rauhantyö seurakunnissa nähtiin erilaisten rauhantapahtumien järjestämisenä, mutta myös rauhankasvatuksena. Kirkon yhteiskunnallinen toimikunta asetti vuonna 1973 rauhantyön ryhmän, jonka erääksi tehtäväksi annettiin laatia aineistoa koulujen uskonnonopetuksessa ja seurakuntien nuorisotyössä tehtävää rauhankasvatustyötä varten.

Työryhmän työn pohjalta julkaistiin mm. vuonna 1974 Kristillinen rauhankasvatus -vihkonen, sekä vuonna 1985 kirjanen Rauhaa rakentamassa, joka oli tarkoitettu erityisesti seurakuntien aikuistyön rauhankasvatusaineistoksi. Piispainkokous hyväksyi 10.2.1982 suositukset Suomen ev.lut. kirkon kansainvälisen vastuun toimintalinjoiksi. Tämä suositus julkaistiin vuonna 1983 nimellä Rauha, kehitys ja ihmisoikeudet.

Kirkkojen maailmanneuvoston yleiskokouksessa Kanadan Vancouverissa käynnistyi vuonna 1983 ekumeeninen ORLE-prosessi. Siinä kirkot sitoutuivat oikeudenmukaisuuden, rauhan ja luomakunnan eheyden edistämiseen.

Pyrkimyksenä oli asettaa yhteen ORLE:een liittyvät kansanliikkeet ja viralliset kirkot todistamaan ja toimimaan eloonjäämisen puolesta. Vuonna 1989 Baselissa hyväksyttiin ORLE:a koskevia tekstejä, joita on julkaistu suomenkielisinä Diakonian vuosikirjassa 1992.

Piispainkokouksen toimeksiannosta KDYK julkaisi myös vuonna 1997 kirjasen Ihmisiksi luomakunnassa. Ihmisoikeudet, kestävä kehitys ja rauha. Julkaisun tarkoituksena oli etsiä yksilön, yhteiskunnan ja kirkon vastuuta ORLE-prosessissa kiteytyneiden arvojen toteutumisesta sen päivän maailmassa.

Uskontojen kohtaaminen

Kristillisen uskon ytimessä on suhde toiseen. Jumala on meille "toinen" ja me usein Jumalalle – emme olekaan niin kovin hyviä tuttuja! Kristillinen usko antaa perustan toisen ja erilaisen kohtaamiselle.

Eurooppalainen “uskontokartta” muuttuu nopeasti. Islam on Euroopan kasvavin uskonto. Sen lisäksi yhä useammalla EU:n alueella elävällä on klassisesta kristinuskosta poikkeava jumalakäsitys. Kansainvälistyvässä ja moniuskontoistuvassa maanosassamme elää uskonottomia, maailman vanhojen uskontojen ja uuden henkisyyden edustajia. Miten erilaisia maailmankuvia edustavien uskontojen kannattajat voisivat elää rauhassa keskenään? Kysymys kiinnostaa sekä poliitikkoja että tavallisia kansalaisia. Uskontodialogille on myös vahva yhteiskunnallinen tilaus.

Uskonnot ovat totuusyhteisöjä. Jokainen niistä vaalii omaa todellisuudenkuvaansa. Kullakin uskonnolla on oma selityksensä siitä, mikä on ihminen, mikä maailma, mikä on jumaluus/Jumala tai perimmäinen todellisuus, mikä on ihmisen ongelma ja mikä sen ratkaisu.

Kullakin uskonnolla on oma totuutensa. Voidaanko ajatella, että ne kaikki puhuvat samasta asiasta, mutta kukin omalla tavallaan? Voisivatko ne elää yhdessä? Asenteet toisuskoviin ovat haussa.

Mielestäni kaikkien pitäisi pystyä elämään toistensa kanssa yhdessä vaikka kaikilla olisikin eri mielipiteet esim. vaikka just uskonnoista. Kaikkien kanssa ei tarvitse olla kavereita mutta toimeen pitää tulla. (mummon todella hyvä viisaus). Mielestäni kaikki saavat uskoa ihan mihin tahtovat ja siihen kenenkään ei tule puuttua. Silloin laki oman mielipiteensä ilmaisemisesta ei toteudu. Kaikilla tulisi olla mahdollisuus omaan mielipiteeseen ilman että siitä seuraisi syrjintää, halveksuntaa, vainoa, haukkumista tai muuta vastaavaa. Omaa uskoaan ei myöskään kannata tuputtaa kenellekään joka uskoo johonkin toiseen tai ei usko mihinkään. Usko on jokaisen oma asia.

